

Tartarum, quæ maiorem orbis occupant partem, nullius sunt precij, quippe qui nullas curant disciplinas, nec licet tuto adire eos: non sic olim, quam non ignoremus in profectionibus militariibus, multas fuisse descriptas regiones. Itaque inter eos qui ante Ptolemæum scripserunt, Marinus præ cæteris commendatur, quippe qui diligentius alijs in Geographia scripsit, quanquam scripta illius in quibusdam non careant reprehensione. Nam nonnunquam sic semet inuoluit, ut longitudinem pro latitudine & contra latitudinem pro longitudine posuerit. Deinde, quod non docuit, quo pacto orbis descriptio fieri in plano debeat, & tertio longitudinem & aliquando latitudinem maiorem fecerit quam ars ipsa exegerit. Hæc tria conatur Ptolemæus corrigere, idque in sequentibus libris. De finit præterea in calce huius capituli longitudinem et latitudinem, asserens terræ spacium, quod ab ortu in occasum porrigitur appellari longitudinem, & quod ab austro in septentrionem uergit uocari latitudinem. Non autem inepte hæc pars quæ ab ortu ad occasum uergit uocatur longitudo, nam est multo longior ea parte quæ ab arcto in northum porrigitur.

Rectificatio distantie latitudinis terræ cognite, ex apparentibus secundum Marinum. Cap. VII.

P RIMUM igitur latitudinis terminum præsupponit ipse Thylen, sub parallelo, qui borealissimam terræ nobis cognitæ partem segregat. Parallelum uero hunc demonstrat ab æquinoctiali distare ad summum partibus 63. qualium est circulus meridianus trecentarum sexaginta: stadiis uero milibus triginta, ac insuper mille quingentis, ita, ut pars unâ quingenta fermè comprehendat stadia. Deinde Aethiopiæ regionem quæ uocatur Agisymba, & Præsum promontoriū sub eo ponit parallelo, qui australissimum terræ cognitæ finit terminū, quem etiam sub hyberno ponit tropico: ita ut secundum ipsum, tota orbis latitudo, iuncto tropico hyberno partium fiat octuaginta septem, stadia uero compleat quadraginta & tria milia quingenta. Quinetiam rationaliter finem australis demonstrare co-

natur, per apparentia quedam, ut ipse putat, necnon per itinera, quæ & terra & mari historijs sunt prodita, quæ singula quasi ex transcurso consideranda erunt. Sanè in enumeratione apparentiū, cōpositione sua tertia, ita ait: Zodiacus in zona torrida totus super ipsam apparet, quapropter in ea transmutantur umbræ ac omnia astra occidunt & oriuntur. Sola autem Vrsa minor tota supra terram apparere incipit, in borealioribus Ocei, stadiis quinque milibus quingentis. Parallelus enim per Oceanum paribus eleuat undecim ac quinta duplici. Ab Hipparcho autem traditur, minoris Vrsæ stellam borealissimam, ultimam autem caudæ, à polo distare partibus duodecim, quintis & duabus. Porro is, inquit, qui ab æquinoctiali ad æstiuum progrediuntur tropicum, polus borealis semper plus supra horizontem attollit, australis uero, plus sub horizonte deprimitur. Qui uero ab æquinoctiali ad brumalem pergunt tropicum, is polus australis supra horizontem eleuatur, borealis uero sub horizonte mergitur. gatur per hæc solū exponit quæ accidere debent locis, quæ sub æquinoctiali sunt, uel inter tropicos posita. At qui, si etiā ita se habeat historia, apparentia tamen in locis, æquinoctiali australioribus, nequaquam apposit, ueluti quænam stellæ super uerticem fiant, in locis illis, quæ æquinoctiali sunt australiora, aut quæ ad austrum declinent umbræ meridianæ in æquinoctijs, utrumue Vrsæ minoris stellæ omnes oriantur & occidunt: ac rursus quænam ex ipsis penitus non appareant, quæ polus australis super horizontem eleuat. In ceteris inde dicit, quedam obseruata esse apparentia, uerū nec illa propositum ullo pacto ostendere possunt. Ait enim eos, qui ex India in Lymiricē nauigant (quæadmodum narrat Diodorus Samius in tertio) Taurum in medio habere cœlo, Pleiades uerò secundum antennas medias. Qui uerò ex Arabia in Azaniā feruntur, nauigationem dirigere ad meridiem, & stellam Canobum, quæ ibi Equus uocatur,